

men kun overhovedet skaffe Arbejdsløse noget at bestille, henstillet til ærede Kolleger paa den anden Side at foreslaa hvilkejomhelst andre Arbeider som Grundlag for Forhandling istedetfor de af Regjeringen i Forslag bragte, for hvis Fremme de maatte have Interesse.

Medundertegnede Breinholt har for at give denne Tanke et bestemt Udtryk optaget det 3die Stykke i det nedenfor som Bilag trykte Endringsforslag. Dette Stykke lyder saaledes:

„De i § 8 (Landsstingets Affattelse) opførte Arbeider kunne efter nærmere Forhandling undergaa indgribende Forandringer, ikke blot saadanne, hvorved enkelte Arbeider, imod hvilke der fra Udvalgets Benstremsmedlemmer maatte reises principielle Indvendinger, udskydes, men ogsaa saadanne, hvorved Foretagender, hvorpaa de samme maatte sætte særlig Pris, indskydes. Forudsætningen for denne Paragrafs Pengebevillinger er selvfølgelig, at de — saavidt gjørligt — udelukkende komme danske Arbeidere til Gode, samt at Arbeiderne saavidt muligt paabegyndes i indeværende Maaned.“

Da dette Endringsforslag imidlertid ikke blev vedtaget, idet vel foruden Forslagsstilleren de 9 andre ovennævnte Medlemmer stemte for det og Schlegel senere har tiltraadt det, men 10 andre stemte imod det og 1 ikke stemte, har det saaledes været os umuligt at vinde Samstemning om Bevilling til nogen Slags Arbeider i Fællesudvalget.

De mod Arbeidsbevillinger anførte Grunde have imidlertid ikke været overbevisende for os.

Joraaavidt det er gjort gjældende, at man ikke kan bevilge en Stump Finantslov efterat have forkastet hele Finantsloven, da har selvfølgelig denne særlige Grund ingen Betydning for alle os, som ikke have deltaget i Finantslovsnægtelsen, og vi skjønde derhos heller ikke, hvorfor denne skulde være til Hinder for at bevilge 1,800,000 Kr. til Arbeider, naar den dog ikke er til Hinder

for at bevilge 1,000,000 Kr. i rentefri Laan til Kommuner og 1,000,000 Kr. i Gaver til Arbejdsløse.

Naar man dernæst har paastaet, at disse Bevillinger ikke vilde komme Arbeidere tilgode, men Fordelen derved vilde tilfalde Handlende, Entreprenører o. s. v., da kunne vi umulig tro andet end at ved Udførelse af Arbeider til et samlet Beløb af 1,800,000 Kr., i Særdeleshed naar Hensyn tages til de foreslaede Arbeiders Bestaffenhed, en meget væsentlig Del af dette Beløb maa blive Arbeidsfortjeneste; og forsaavidt en anden Del deraf vil bidrage til at lette Diebliffets haarde Tryk paa forskjellige Erhvervsstilder ved at give Næringsdrevende noget at fortjene, vil den ogsaa indirekte komme Arbejdsløse til Gode.

Naar det endvidere er indvendt, at Arbeidsbevillinger dog ikke kunne afhjælpe Nøden strax, da kunne vi nøtes med herimod at henvise til de forskjellige Ministres Udtalelser om det korte Barsel, med hvilket Arbeiderne kunne iværksettes. Havde man givet Bevillingerne før Juleferien, vilde Arbeiderne allerede nu for en stor Del have været i Gang. Mange af dem ere ganske uafhængige af Aarstiden, og selv de øvrige bør dog bevilges for den Mulighed, at Vinteren ikke lægger Hindringer i Veien for dem. Hertil kan endnu føies, at selvfølgelig ogsaa Gjennemførelsen af den af Benstre foreslaede Foranstaltning vil udtræve nogen Tid.

Joraaavidt man endelig endnu har gjort gjældende, at Regjeringen ved Arbeiders Overdragelse skulde tage politiske Hensyn, er ingen Kjendsgjerning bleven os bekendt, der kunde begrunde en saadan Paastands Rigtighed, hvorfor vi fuldstændig afvise den.

Medens altsaa ærede Kolleger paa den anden Side af Grunde, som vi ikke finde fyldestgørende, have modsat sig enhver Slags Arbeidsbevilling, have de derimod lagt afgjørende Vægt paa det ved Lovforslagets § 7 i Folkethingets Affattelse bevilgede